

Чамурлий бѣше само на два-три километра и тѣ скоро стигнаха. Не влѣзоха въ селото, а се отбиха въ керамидарницата, въ която сега не се работѣше. Между тѣхното село и Чамурлий имаше вѣчна война зарадъ мера, зарадъ пашата на добитѣка, селянитѣ отъ дветѣ села се мразѣха и гледаха единъ на другъ като на неприятели. Трѣбваше затуй да бждатъ много предпазливи. Седнаха задъ голѣмото колело съ керамиди да си починатъ и да дадатъ време, както каза Консула, на чамурлийци да се прибератъ отъ кръчмитѣ и да заспятъ.]

Колкото и да бѣше пилъ Татаръ-Христо, изъ пжтя извѣтря, доде на себе си, дори се поразколеба. Смири се, стана мълчаливъ, на слабата свѣтлина на месеца очитѣ му лъщѣха насълзени и замислени. Консула, както винаги, бѣше веселъ.

— Паритѣ не ще сж на дълбоко, — рече по едно време той. — Щомъ сж били въ темеля на съборена кжща, не ще сж надълбоко. Като насочимъ клечкитѣ, ще разберемъ де сж. То е алруна, то показва. Осемъ крини жито съмъ далъ азъ за него. И не е авруна, както ти казвашъ, а алруна.

Татаръ-Христо мълчеше.

— Само трѣбва да знаешъ, — продължи Консула, — че когато се копае имане, трѣбва да се мълчи. Приказвашъ ли — паритѣ оти-